

Arrest

nr. 82 006 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat P. VANCRAEYNEST, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 20 oktober 1972 in het Dagestaanse dorp Nuradilovo.

In 1990 ging u voor een jaar naar Rostov om er te studeren. Tussen 1992 en 1995 zette u uw studies verder in de Tsjetsjeense stad Gudermes, waarna u naar Dagestan terugkeerde.

In 1997 huwde u op traditionele wijze met A. D. (...) (O.V. X). In 2000 liet u dit huwelijk ook officieel registreren.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Dagestan hebt verlaten omwille van de problemen van uw man. Zijn problemen begonnen toen hij op 31 december 2005, net als zijn broers, na een huiszoeking 's ochtends door gemaskerde mannen werd meegenomen. Achteraf vernamen jullie dat hij meegenomen werd omwille van zijn twee broers, S. (...) en K. (...), omdat ze destijds deel hadden uitgemaakt van de Nationale Garde onder Maschadov.

Omwille van deze problemen verlieten uw twee schoonbroers Dagestan in 2006. Na hun vertrek was het een tijd lang rustig, maar in 2009 kreeg uw man opnieuw problemen. In november 2009 werd hij na een huiszoeking opnieuw meegenomen. 2 maanden lang hadden jullie geen nieuws over hem, maar via kennissen slaagden jullie er uiteindelijk in om uw man op te sporen en vrij te kopen. Na zijn vrijlating was hij er erg aan toe. Hij ging naar het ziekenhuis om zijn wonden te laten verzorgen en dook vervolgens onder bij verschillende familieleden en kennissen.

In januari 2011 vielen gemaskerde mannen opnieuw jullie huis binnen, hielden een huiszoeking en namen het internationaal paspoort van uw man in beslag. U noch uw man was op dat moment aanwezig omdat u omwille van de problemen bij uw moeder verbleef.

Omwille van de aanhoudende problemen verliet uw man Dagestan op 9 maart 2011. Zelf bleef u achter met uw twee kinderen in de hoop dat de situatie zou verbeteren.

Maar toen in augustus 2011 een convocatie voor uw man werd afgeleverd, besepte u dat de problemen niet zouden stoppen. U geraakte in paniek en besloot nog de volgende dag te vertrekken.

U verliet Dagestan uiteindelijk op 22 augustus 2011. Vanuit Nuradilovo reisde u met de auto naar Brest (in Belarus), van waaruit u vervolgens de trein naar Polen nam. U bereikte Polen op 25 augustus. Vanuit Polen kwam u op 28 augustus 2011 via Duitsland met de auto naar België, dat u bereikte op 31 augustus 2011.

Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man.

U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 10).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, A. D. (...) (O.V. 6.783.314), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, A. D. (...) (O.V. 6.783.314), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing, die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 oktober 2011 bevestigd werd.

U vindt een kopie van de beslissing in bijlage.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort, huwelijksakte en werkboekje, de geboorteaktes van uw kinderen, het protocol van de huiszoeking op 31 december 2005, twee medische attesten, een convocatie op naam van uw schoonbroer, een attest met betrekking tot uw schoonbroer, een brief aangaande de verdwijning van uw broer en een convocatie op naam van uw man) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Zo dient er eerst en vooral op gewezen te worden dat met uitzondering van de convocatie op naam van uw man, alle documenten dateren van voor het vertrek van uw man.

Bijgevolg kon redelijkerwijze van uw man verwacht worden dat hij al deze documenten reeds in het kader van zijn eigen asielaanvraag zou hebben voorgelegd, wat niet het geval was.

Zelfs indien hij deze documenten bij zijn vertrek niet kon meenemen, kon op zijn minst van hem verwacht worden dat hij ze achteraf naar België liet overkomen, te meer omdat hij vanuit België nog steeds contact met u had (CGVS man, p.19).

Uw binnenlands Russisch paspoort en huwelijksakte alsook de geboorteaktes van uw kinderen bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de problemen die uw man in Dagestan gekend zou hebben. Hetzelfde geldt voor uw werkboekje dat louter informatie over uw professionele loopbaan bevat. De documenten op naam van uw schoonbroer (medisch attest, convocatie en attest) bevatten geen enkele verwijzing naar uw man en hebben zodoende geen enkele bewijskracht ten aanzien van de problemen die uw man zelf kende. Het medisch attest op naam van uw zoon heeft evenmin enige bewijswaarde ten aanzien van de problemen van uw man.

Ook de convocatie op naam van uw man onderschrijft de door u aangehaalde problemen niet.

Zo wordt uw man door middel van de door u voorgelegde convocatie immers opgeroepen in de hoedanigheid van getuige, wat onvoldoende is om te besluiten dat uw man door zijn autoriteiten vervolgd zou worden.

Opmerkelijk genoeg bevat de convocatie trouwens geen uitreikinginstantie in de linkerbovenhoek en ontbreekt ook de zaak in het kader waarvan uw man zich overeenkomstig de convocatie dient aan te bieden, wat twijfels opwerpt over de authenticiteit van dit document. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt bovendien dat iedereen in de Noordelijke Kaukasus, waartoe ook Dagestan behoort, tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren.

In ditzelfde kader moet er tevens op gewezen worden dat zowel uit uw verklaringen als uit de stempel op pagina 19 van uw binnenlands paspoort blijkt dat u op 3 augustus 2011 nog een internationaal paspoort werd uitgereikt.

U haalde dit paspoort zelf af zonder hierbij enig probleem te hebben gekend (CGVS, p. 8).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst (FSB) wordt voorgelegd.

Mocht uw man daadwerkelijk door uw autoriteiten worden opgespoord, zoals u verklaarde en aan de hand van de door u voorgelegde convocatie wilde aantonen, is het niet aannemelijk dat uw autoriteiten u op 3 augustus 2011, ofwel op het ogenblik dat ze naar uw man op zoek waren, nog een internationaal paspoort uitreikten waarmee u zomaar het land zou kunnen verlaten. U gaf immers zelf aan dat het in uw land vaak gebeurt dat vrouwen omwille van hun man worden gevisieerd (CGVS, p. 10).

U legde tot slot nog een brief voor met betrekking tot de verdwijning van uw broer in oktober 2004.

Aangaande deze verdwijning verklaarde u dat u na de vrijlating van uw broer, zelf eveneens problemen heeft gekend.

Zo kwamen gemaskerde mannen twee maal naar uw huis om naar uw broer te informeren. Uw broer zelf was ondertussen reeds naar Duitsland vertrokken. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u na deze twee bezoeken, die plaatsvonden in 2004, omwille van uw broer geen problemen meer gekend heeft en de problemen die u daarna nog kende allemaal verband hielden met uw man (CGVS, p. 8-9). Deze brief heeft echter geen enkele bewijskracht ten aanzien van de problemen die uw man in Dagestan gekend zou hebben.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De 2 rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 25 januari 2012 een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekster wijst er op dat de commissaris-generaal noch haar nationaliteit, noch haar etnische origine betwist.

Verzoekster merkt op dat zij in het kader van haar tweede asielaanvraag, verschillende documenten heeft neergelegd. Zij benadrukt dat behalve de convocatie op naam van haar echtgenoot, alle documenten dateren van vóór zijn vertrek.

Verzoekster werpt op dat haar echtgenoot A.D. de door haar overgemaakte stukken niet eerder kon overmaken omdat hij dacht dat zijn verklaringen voldoende zouden zijn voor de asielinstanties en hij ook de grenscontroles vreesde en hij het risico niet wilde lopen dat men documenten van hem zou afnemen. Verzoekster benadrukt (zie het verzoekschrift, p. 4) *“Dat het dus per voorzichtigheid is dat hij deze aan zijn echtgenote heeft gelaten.”*

Verzoekster benadrukt dat elke asielaanvraag individueel dient behandeld te worden en stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 5) *“verzoekster vandaag niet geprejudiceerd mag worden door het feit dat haar echtgenoot hemzelf deze documenten niet neergelegd heeft”.*

Verzoekster verklaart haar bedoelingen bij het neerleggen van de persoonlijke documenten; zij meent dat het medisch document van haar zoon aantoonde dat hij een verschrikkelijke schok heeft opgelopen toen hij wou tussenkomen bij de arrestatie van zijn vader en stelt (zie het verzoekschrift, p. 5) *“Dat het inderdaad niet normaal is dat een jonge kind plots witte haren op een deel van zijn hoofd krijgt”.*

Ook stelt zij dat de documenten die haar schoonbroer betreffen, bewijzen dat haar echtgenoot niet de enige in het gezin was die problemen kende. Het door haar neergelegde document bewijst volgens haar dat de broers van haar echtgenoot ook een convocatie hebben ontvangen. Het neergelegde medische attest bewijst dat haar schoonbroer zware letsels heeft behouden ten gevolge van wat hem is overkomen.

Zij wijst er op dat van haar schoonbroer K. in Oostenrijk de status van vluchteling werd erkend.

Verzoekster verwijst naar de convocatie waarbij haar echtgenoot als getuige wordt opgeroepen en meent dat dit niet onverenigbaar is met gerechtelijke vervolgingen in de toekomst.

Waar de commissaris-generaal de authenticiteit van de convocatie in twijfel trekt, antwoordt verzoekster dat het feit dat het mogelijk is om officiële documenten tegen betaling te bekomen, niet betekent dat verzoekster dit zo bekomen heeft. Volgens haar betekent de afwezigheid van vermelding van de autoriteit die het stuk heeft afgeleverd en van de naam van de zaak, helemaal niet dat het om een vals document gaat.

Zij wijst er in haar verzoekschrift op (zie p. 7) dat zij *“aanvaard heeft dat dit document naar de Russische Ambassade gestuurd wordt om gecertificeerd te worden.”* en meent derhalve dat het advies van de Russische ambassade dient afgewacht te worden. Verzoekster verwijst ook naar rechtspraak van de “RVB” (sic).

Verzoekster verwijst naar het feit dat haar broer haar geholpen heeft om een internationaal paspoort te bekomen en stelt dat de opmerking daarover in de bestreden beslissing niet pertinent is.

Verzoekster verwijst naar de brief over de verdwijning van haar broer en stelt dat er een gelijkenis is tussen de twee zaken en de algemene toestand in Dagestan.

Verzoekster verwijst naar enige reisadviezen om aanspraak te maken op de subsidiaire beschermingsstatus. Zij haalt aan dat de situatie in Dagestan ernstig is en de bevolking aldaar het slachtoffer is van belangrijke schendingen van de mensenrechten. Tevens haalt verzoekster enige internetartikels aan.

Verzoekster vraagt van haar de status van vluchteling te erkennen of haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-generaal terug te sturen voor verder onderzoek.

2.2. De Raad leidt uit het verzoekschrift af dat verzoekster een schending van de motiveringsplicht inroept. Dit valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een

zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

De Raad merkt verder op dat -waar verzoekster verwijst naar een aantal internetartikels die zij tevens aan haar verzoekschrift voegt- een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Het door verzoekster voorgelegde reisadvies van 9 december 2011 doet niet ter zake; dit reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Waar verzoekster ten slotte verwijst naar rechtspraak, onderstreept de Raad dat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

2.6. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij alle problemen die zij in haar land van herkomst had, verbindt aan de problemen van haar echtgenoot. Verzoekster stelde hierbuiten geen persoonlijke problemen te hebben gekend.

De Raad is derhalve van oordeel dat de commissaris-generaal terecht heeft besloten dat, aangezien er in hoofde van de echtgenoot van verzoekster een weigeringsbeslissing werd genomen, die bij arrest van 28 oktober 2011 bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, er in hoofde van verzoekster evenmin een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing correct aangegeven dat de documenten die door verzoekster werden aangebracht, niet van dien aard zijn dat ze deze beslissing kunnen wijzigen.

De commissaris-generaal merkte dienaangaande op dat met uitzondering van de convocatie op naam van de echtgenoot van verzoekster, alle documenten dateren van vóór zijn vertrek uit zijn land. Bijgevolg kon inderdaad van hem verwacht worden dat hij deze documenten in het kader van het onderzoek van zijn asielaanvraag zou hebben voorgelegd, wat in casu niet is gebeurd.

Het verweer van verzoekster dienaangaande in haar verzoekschrift overtuigt niet. Verzoekster werpt op dat haar echtgenoot deze stukken niet eerder kon overmaken omdat hij dacht dat zijn verklaringen voldoende zouden zijn en hij bij een grenscontrole, het risico niet wilde lopen dat men hem de documenten zou afnemen. Verzoekster benadrukt (zie het verzoekschrift, p. 4) *“Dat het dus per voorzichtigheid is dat hij deze aan zijn echtgenote heeft gelaten.”*

Dit verweer legt niet uit waarom haar echtgenoot geen enkele poging heeft ondernomen om deze documenten na zijn vertrek uit zijn land, naar België te halen; haar man verklaarde dat hij vanuit België nog contact had met haar.

De Raad wijst er nogmaals op dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker berust die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij een aannemelijke verklaring te geven.

Van verzoeksters echtgenoot kon inderdaad redelijkerwijze worden verwacht dat hij met diligentie contact opnam met verzoekster teneinde de documenten te laten overkomen naar België, wat hij echter nagelaten heeft. De uitleg in het verzoekschrift dat zijn handelwijze ingegeven was door voorzichtigheid, wordt niet aanvaard.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aangeeft dat elke asielaanvraag individueel dient behandeld te worden en haar niet ten kwade mag worden geduid dat haar echtgenoot die documenten niet heeft neergelegd, antwoordt de Raad dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de asielaanvraag van verzoekster wel degelijk individueel werd onderzocht door de commissaris-generaal.

Hierbij werd rekening gehouden met het feit dat verzoekster verklaarde dat alle problemen die zij in haar land van herkomst kende, verbonden waren met deze van haar echtgenoot, met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met haar individuele situatie en persoonlijke omstandigheden teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van verzoekster, de daden waaraan zij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift de bedoeling van de neergelegde documenten duidt, antwoordt de Raad dat het opzet van verzoekster niet wordt betwist; er werd echter eenvoudigweg vastgesteld dat de neergelegde documenten geen bewijs vormen van de problemen van verzoekster.

Waar verzoekster aangaande het medisch attest van haar zoon laat gelden dat dit aantoonde dat hij een verschrikkelijke schok heeft opgelopen toen hij wou tussenkomen bij de arrestatie van zijn vader, wijst de Raad er op dat dit document enkel aantoonde dat haar zoon in behandeling is bij een neuroloog.

Waar verzoekster verder opmerkt dat de documenten die haar schoonbroer betreffen, bewijzen dat haar echtgenoot niet de enige was die problemen kende en stelt dat van haar schoonbroer K. in Oostenrijk de vluchtelingenstatus werd erkend, volgt de Raad de commissaris-generaal die in zijn nota van 6 februari 2012 aangeeft dat deze opmerkingen afbreuk doen aan de door verzoekster eerder opgeworpen eis van een individuele benadering van haar asielaanvraag.

De bestreden beslissing heeft inderdaad correct gesteld dat deze stukken geen enkele verwijzing naar haar echtgenoot bevatten en zodoende geen enkele bewijskracht hebben ten aanzien van de problemen die haar echtgenoot zelf kende. In dit licht is ook de verwijzing naar de -niet aangetoonde- vluchtelingenstatus van haar schoonbroer in Oostenrijk, ontdaan van enige relevantie.

Verzoekster verklaart zich in haar verzoekschrift evenmin akkoord met de commissaris-generaal die in de bestreden beslissing stelde dat de voorgelegde convocatie haar echtgenoot opriep in de hoedanigheid van getuige, wat onvoldoende is om te besluiten dat hij door zijn autoriteiten vervolgd zou worden.

De commissaris-generaal merkte tevens op dat de convocatie geen vermelding bevatte van de instantie van wie de oproeping uitging, noch van de zaak in het kader waarvan haar echtgenoot zich moest aanmelden. De commissaris-generaal besloot terecht dat deze vaststellingen de authenticiteit van dit document neerhalen, te meer daar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat iedereen in de Noordelijke Kaukasus, waartoe ook Dagestan behoort, tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren.

Waar verzoekster laat gelden dat het feit dat het mogelijk is om alle officiële documenten tegen betaling te bekomen, niet betekent dat zij het document heeft gekocht, beperkt zij zich tot het louter tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal.

Die enkele ontkenning op zich volstaat niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad voegt hier aan toe dat de commissaris-generaal over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten; ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan hij aan deze stukken iedere bewijswaarde ontzeggen (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008; RvV, nr. 13.077 van 25 juni 2008).

Waar verzoekster verder in haar verzoekschrift opmerkt dat zij (zie p. 7) "*aanvaard heeft dat dit document naar de Russische Ambassade gestuurd wordt om gecertificeerd te worden*" en zij meent dat het advies van de Russische ambassade dient afgewacht te worden, vestigt de Raad er de aandacht op van verzoekster dat de asiendiensten nooit in verbinding treden met de overheden van het land dat de asielzoeker is ontvlucht; het is evenmin hun taak om de asielzoeker bij te staan om lacunes in zijn bewijsvoering op te vullen.

2.7. De commissaris-generaal wees er in de bestreden beslissing tevens terecht op dat het feit dat de autoriteiten aan verzoekster op 3 augustus 2011 nog een internationaal paspoort uitreikten waarmee verzoekster het land zou kunnen verlaten, ongeloofwaardig is in acht genomen haar verklaringen dat haar echtgenoot door de autoriteiten wordt opgespoord.

Verzoekster verklaarde daarenboven tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal dienaangaande dat zij dit paspoort zelf afhaalde zonder hierbij enig probleem te hebben gekend (zie het verhoorverslag van 20 december 2011, p. 8). Haar uitleg in haar verzoekschrift dat haar broer haar geholpen heeft om dit paspoort te bekomen, doet hieraan geen afbreuk; verzoekster verklaarde tijdens haar verhoor (zie voormeld verhoorverslag, p. 8) inderdaad dat haar broer de "*doc op voorhand [heeft] klaargemaakt*", maar voegde hier onmiddellijk aan toe dat zij haar internationaal paspoort zélf heeft afgehaald.

De bestreden beslissing heeft dan ook correct gesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst (FSB) wordt voorgelegd. Mocht haar echtgenoot daadwerkelijk door de autoriteiten worden opgespoord, dan is het inderdaad niet aannemelijk dat de autoriteiten aan verzoekster op 3 augustus 2011, nog een internationaal paspoort uitreikten.

Waar verzoekster ten slotte in haar verzoekschrift verwijst naar de brief over de verdwijning van haar broer en de aandacht vestigt op de gelijkenis tussen de twee zaken en de algemene toestand in Dagestan, volgt de Raad de commissaris-generaal die in zijn nota stelt dat deze brief geen enkele bewijskracht heeft ten aanzien van de problemen die haar echtgenoot in Dagestan gekend zou hebben. Een verwijzing naar de toestand van het land van herkomst toont bovendien geen persoonlijke vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht; bij een ongeloofwaardig relaas waardig is er geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoekster kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal. Hieruit blijkt dat er actueel voor burgers in Dagestan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de

vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend.

2.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 20 december 2011 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen, zoals in het verzoekschrift wordt gevraagd. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE